

Köszöntelek Benneteket Halottak napja estéjén: Béke legyen veletek!

Kinn a temetőben égnék a rejtelmes fények, és előttünk is villog a halvány fény. Most amikor szeretteinkre gondolunk, elfog minket a szorongás, tudván, hogy eljön a mi halálunk órája is. Eljön, és mi lesz azután?! Így ültek Jézus körül a tanítványok is, amikor tudták már, hogy Jézus elhagyja őket.

A bűnbánat és a túlvilági remény hangozzék fel énekeinkben: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, Atyánk, nincs embernek fia, mint a Te Jézusod, aki jobban tudna segíteni nekünk megbizonyosodni Rólad, hogy vagy és ki vagy, és hogy már most is látható vagy és láthatóvá is leszel, segíts minket általa most és halálunk óráján, Amen.

Evangélium János könyvéből (14, 1-11)

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbenem!

Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat. Tamás erre így szólt hozzá: Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?

Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak én általam. Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt. Fülöp így szólt hozzá: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk. Jézus erre ezt mondta: Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbenem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya, aki énbenem van, ő viszi végbe a maga cselekedeteit.

Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbenem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek!

Jézus megígéri a mennyei hazát. Ezt a részt olvassuk legtöbbször a temetéseken, és úgy is mint most, Halottak napján. Hiszen a halálkérdés igazában ekkor aktuális. A kis gyerek biztonságban érzi magát anyja karjában. A fiatal szerelmes és a mennyországban érzi magát. A felnőtt az élettel és életadással van elfoglalva. A halál elsősorban az öregkor igazi problémája. De megcsapja a halál szele azt is, aki hozzátartozója vagy barátja halálával szembesül, mint Jézus esetében a tanítványok.

1) Az égi haza

Jézus elfogása és kivégzése már biztosra vehető volt. Noha ő is megrendül és vértverejtékezik a halál közelségére, de most még nyugtatgatni akarja a barátait. Könnyű neki, mert a Jordánnál történt vízbefojtogatás (János-kereszttség) során volt neki egy olyan megcáfолhatatlan istenélménye, amely teljes bizonyosságot adott neki a szerető Atyáról és az ő világáról, ebben az életben és azon túlban is. Ezért tud emberi képekkel élve az „Atya házáról” beszélni, és azzal vigasztalni barátait, hogy csak előremegy és helyet készít nekik is a boldogság honában.

2) A hazavezető Út

Az „okostojás”, Tamás egy szót sem ért abból, amiről a Mester beszél, de felteszi a nagyon „logikus” kérdést: *„nem tudjuk hová mész, hogyan ismerhetnénk az utat?!”. Három éves útonjárás során ez a Tamás nem fogja fel, hogy ezzel a Mesterrel nem csupán a Palesztina országútját járják, hanem egy e-világtól különböző erkölcsi, szellemi és életformabeli utat, az Isten-országbelit, mely egyenesen vezet odaát, az Atya mennyei országába.*

Jézus megvilágosodása az Isten lényegéről világossá tette számára az ember igaz útját, a *„keskeny utat”, a Szeretet útját, mely az Atya Országába vezet.*

3) A rejtőzködő Isten

Amikor Jézus az Atyáról beszél, a másik nagyokos, Fülöp közbeszól: Mester, Te vagy az *„Út, Igazság és Élet”,* rendben! De sehol se látjuk az Istent, ahogy Te mondod, az Atyát! Mutasd meg őt, és ez elég nekünk!

Látni az Istent! Ez a mi vágyunk is. Mit nem adnánk, ha egyszer elénk állna és bemutatkozna: Én vagyok az Isten! Én vagyok az Atya! Aztán kezet nyújtana és megölelne, és mi jól megszoríthatnánk a kezét és visszaölelhetnénk őt: Atyánk, örülünk, hogy végre látunk.

Csak hogy be kellene látnunk, hogy ebben a materiális világban elképzelhetetlen látnunk a szelleminek mondott valóságot. Hisz saját lelkünket se láttuk soha! Különben is, mi nekünk valóan szeretnénk látni őt, akit megérinthetünk, megölelhetünk.

Jézus úgy lehetett a világ számára istenjelenség, mert egy tudott lenni az Istennel, az Atyával. Felfogta gondolatait, kimondta szavait és cselekedte tetteit. Benne az Isten álma konkretizálódott az emberről. Az Evangélium azért örömhír, mert ez a Jézus tökéletes emberpéldánként állhat előttünk az élet bármely helyzetében.

Ezen túl ez a Jézus lényegében megoldotta a problémánkat. Nem csak azzal, hogy azt mondta Fülöpnek, hogy *„aki engem lát, látja az Atyát”,* hanem azzal is, hogy azt mondta: *„Amit egynek cselekszel a kisemberek közül, nekem cselekszed!”*

Van tehát még egy jó hírünk: Nézz csak magadra, mert rajtad keresztül is megmutatkozik az Isten! Olyan az Isten, mint te, amikor szeretsz! Mások rád tekintve láthatják az Istent! Ha akarod, bemutatathatod másoknak nem csak azt, hogy van Isten, de hogy szól az Isten, kezet is fog és megölel az Isten.

-- Testvéreim! A halottak napja ezek szerint nem gyásznapi, hanem az örök remény napja, mely szerint eljön egyszer számunkra az a nap is, amikor nem csak az Isten képmásában, és tükör által homályosan látjuk az Istent, a mi Atyánkat, hanem *„színről színre”* a maga valóságában. És vele együtt, azokat is, akikre ma a temetőben, vagy itt és most, a mai estén emlékezünk: a szeretteinket! Bárcsak megnyugtathatna minket is Jézus, hogy ne rettegjünk a félelmetes haláltól!

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2025. november 2-án a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]